

РЕШЕНИЕ

№ 3284

гр. София, 26.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4374** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Е. М.” Е. със седалище и адрес на управление с.Петърч 2234, област С., община Костинброд, ул. „34-та”, Б. „Д.” чрез управителя А В А срещу РЕШЕНИЕ от 31.03.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 102-ри състав по нахд №10391/2009 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 22-2200115 от 09.01.2009 г., издадено от директора на Д. „И. по Т.” – С., с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на Т. (КТ) му е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.264 КТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и превратно тълкуване на събраните доказателства. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да отмени решение от 31.03.2010 г. на Софийски

районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав по нахд №10391/2009 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 22-2200115 от 09.01.2009 г., издадено от директора на Д. „И. по Т.” – С..

Ответникът по касационната жалба директор на Д. „И. по Т.” – С. не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Със съдебно решение от 31.03.2010 г. С районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав по нахд №10391/2009 г. е потвърдил наказателно постановление № 22-2200115 от 09.01.2009 г., издадено от директора на Д. „И. по Т.” – С., с което на „Е. М.” Е. на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на Т. е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.264 КТ За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителката М Б А, на свидетел при съставянето на акта Р П И, както и писмените доказателства от административно-наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като касаторът е осъществил от състава на нарушението по чл.264 КТ, а наложената имуществена санкция е в минималния законоустановен размер (съобразно редакцията на чл.414, ал.1 КТ към датата на извършване и установяване на нарушението).

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НК, 102 състав е валидно и допустимо. Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция не е инстанция по установяване на фактите, а по правилното приложение на закона. Приложението на материалния закон се преценява съобразно установените от

първоинстанционния съд факти. От фактическа страна СРС е приел за установено, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 10.11.2008 г. в магазин за хранителни стоки, стопанисван от „Е. М.” Е., находящ се в гр.С., Б. „Арсеналски” № 65 и по документи било установено, че на лицето Д С И не е изплатено трудово възнаграждение в удвоен размер съгласно чл.264 КТ за положения от нея труд на 06.09.2008 г. – официален празник съгласно КТ. За констатираното нарушение бил съставен АУАН № 22-2200115/21.11.2008 г.и издадено обжалваното пред СРС НП.

Касационната инстанция приема, че районният съдия е изпълнил задължението си за разкриване на обективната истина по делото (чл.13 НПК), като е постановил решение по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото (чл.14 НПК), поради което касационните оплаквания в тази насока са изцяло неоснователни. Районният съдия не е тълкувал превратно събраните по делото доказателства, нито е допуснал нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.264 КТ. Районният съдия е изложил изключително подробни мотиви, защо кредитира, респ. не кредитира част от доказателствата по делото, които напълно се споделят от касационната инстанция и не следва да бъдат преповтаряни. Без да е допуснал превратно тълкуване на доказателствата първоинстанционният съдия правилно е дал вяра на показанията на актосъставителя А, която установява в детайли нарушението и показанията й съответстват на писмените доказателства по делото - таблица за отчитане явяването/неявяването на работа за м.септември 2008 г. и ведомост за заплатите за м.септември 2008 г.

Разпоредбата на чл.264 КТ установява размера на трудовото възнаграждение за работа през официални празници - според уговореното, но не по-малко от удвоения размер. Срокът за заплащане на трудовото възнаграждение е фиксиран в чл.270, ал.2 КТ - авансово или окончателно *всеки месец* на два пъти доколкото не е уговорено друго. Ето защо районният съдия правилно не е кредитирал представените доказателства за заплатено трудово възнаграждение *на 11.11.2008 г.* на Д С И в размер на 24.29 лв. за

положения от нея труд на 06.09.2008 г. – изготвени след започване на проверката по спазване на трудовото законодателство и съставени очевидно за нуждите на съдебния процес. По изложените съображения съдът приема, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати визираните в жалбата касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** 31.03.10г. на СРС, НО, 102 състав е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, V Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 31.03.2010 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 102 състав** по нахд № 10391/2009 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.